

§ 2, stk. 2, medfører, at aftalen træder i kraft 30 dage efter, at den sidste aftalepart har givet den anden underretning om, at de fremgangsmåder, som er påkrævet efter partens lovgivning, er gennemført, jf. aftalens artikel 13. Aftalen finder anvendelse for skatteår, som begynder på eller efter den 1. januar i året efter det år, hvor aftalen træder i kraft.

De enkelte artikler i aftalen har følgende bestemmelser:

Artikel 1. Personer omfattet af aftalen

Aftalen omfatter fysiske personer, der er hjemmehørende (dvs. fuldt skattepligtige) i Danmark eller Jersey eller begge steder. Typisk vil situationen være, at en person er fuldt skattepligtig i den ene aftalepart og begrænset skattepligtig i den anden aftalepart af indkomster fra denne.

Artikel 2. Skatter omfattet af aftalen

Artiklen opregner de gældende skatter, som aftalen skal anvendes på.

I Danmark skal aftalen anvendes på indkomstskat til staten og indkomstskat til kommunen. Arbejdsmarkedsbidraget og sundhedsbidraget er indkomstskatter til staten.

På Jersey skal aftalen anvendes på indkomstskat.

Aftalen omfatter også skatter af samme eller væsentligt samme art, som efterfølgende måtte blive pålignet som tillæg til eller i stedet for de gældende skatter.

Artikel 3. Almindelige definitioner

Artiklen definerer i stk. 1 en række generelle begreber, der anvendes i aftalen, og som overalt i aftalen har den anførte betydning. Artiklen indledes med en definition af begrebet »parter«, dvs. Jersey og Danmark, som sammenhængen viser. Denne definitionsbestemmelse findes ikke i aftalen med Guernsey (bilag 2), hvor begrebet »parter« er det samme, men er defineret allerede i indledningen til aftalen. Samme formulingsmæssige forskel kan iagttages i definitionsbestemmelserne i aftalerne om undgåelse af undgåelse af dobbeltbeskatning af foretagender, der driver skibe og fly i international trafik (henholdsvis bilag 3 og bilag 7, artikel 1) og i aftalerne om adgang til gensidige aftaleprocedurer i forbindelse med regulering af forbundne foretagenders fortjeneste (henholdsvis bilag 4 og bilag 8, artikel 2).

Der er således ingen indholdsmæssig forskel i begrebsanvendelsen i de to aftalesæt, bortset fra bestemmelserne om, hvordan aftaleparterne definerer sig

selv, og hvordan de betegner deres kompetente myndighed.

Artikel 4. Skattemæssigt hjemsted

Artiklen fastsætter, hvornår en person anses for at være skattemæssigt hjemmehørende i Danmark eller på Jersey. Udtrykket en person, der er hjemmehørende i en aftalepart, betyder efter stk. 1 en fysisk person, der er (fuldt) skattepligtig til den pågældende part på grund af hjemsted, bolig eller et andet lignende kriterium.

Imidlertid kan en person godt være fuldt skattepligtig begge steder ifølge henholdsvis Danmarks og Jerseys interne lovgivning (dvs. have »dobbelt domicil«), f.eks. hvis den pågældende ejer en bolig begge steder: I sådanne tilfælde er det nødvendigt at fastslå, hvor den pågældende er hjemmehørende i aftalens forstand, den såkaldte bopælsstat.

Aftalen fordeler nemlig retten til at beskatte indkomst mellem den aftalepart, hvor indkomstmottager er hjemmehørende (bopælsstaten), og den aftalepart, hvorfra indkomsten hidrører (kildestatens).

En person kan derfor kun være hjemmehørende i én aftalepart i aftalens forstand.

Spørgsmålet om, hvilken aftalepart der er bopælsstat, afgøres efter kriterierne i stk. 2, litra a-c. Kriterierne anvendes i den rækkefølge, de står anført i artiklen.

Artikel 5. Personligt arbejde i tjenesteforhold

Artiklen omhandler beskatning af lønindkomst. Hvis en person, der er hjemmehørende i den ene aftalepart, udfører lønarbejde i den anden aftalepart, kan den anden part beskatte indkomsten for dette arbejde, jf. stk. 1.

Den aftalepart, hvor arbejdet udføres, kan dog ikke beskatte indkomsten, hvis lønmodtageren opholder sig dér i højst 183 dage i en 12-måneders periode, der begynder eller slutter i det pågældende skatteår, og lønnen betales af eller for en arbejdsgiver, der ikke er hjemmehørende i denne part, og lønnen ikke påhviler et fast forretningssted, som arbejdsgiveren har i denne part, og hvor dennes virksomhed udøves helt eller delvis, jf. stk. 2. Alle tre betingelser skal være opfyldt.

Efter stk. 3 gælder 183-dages reglen i stk. 2 ikke, hvis lønmodtageren udfører arbejde i en aftalepart for en arbejdsgiver, som ikke er hjemmehørende i denne part, og som ikke er den reelle arbejdsgiver. Herved er det afgørende, at lønmodtagerens tjenesteydelser under dette tjenesteforhold tilfalder en anden person end arbejdsgiveren, og at denne anden person overvåger, dirigerer og kontrollerer den måde, som tjenesteydel-